

Helsingissä 18th 96.

Armas, armas Mäijäni!

Suolestasi rukoilen, koko sydämykselläni
ni rukoilen, toivon ja tahdon, että tulisit
Jumalan lapseksi ja löytäisit Taivahan val-
takunnan — mutta aikani ei ole tullut puo-
hua. Käyös ja menestyös riippikoulussari
ja ajattele, kum Tuon lupauksen teet:
"Isä, armahd minua, ja näytä mulle valkau-
kesi"!

Ja kum tulet luokseni, aikaa puhdis-
tus. Ajattele sitä aikaa.

Sillä Herra on Sinut minulle antanut.
Ja minä näytän Sinulle tien.

Kiinkuin viisauus on miehen ja rakkaus
on vaimon.

Ja kunnia on Jumalan.

Kiitos, oma kulttani, viime kirjies-
täsi. Kuten ei sitä onnantaina saakymyt, niin
jo kummin, että postissa oli vika. Tai ettei mun
viime kirjjeeni aikkaan perille saapunut. Siis.
Tai aamuna kuu se sille tuli — varmaan odo-
tinkin — olikin kuossa Jerdan nim. Vä-
hän alustan saapokseksi. „Mikähän nyt on
syytä, kuu en saakaan Maijasta kirjje-
tä.“ Vaan — olipa kuu olikin.

Kiitos, kiitos taas Sinulle ja Aedil-
le hyvästä tarkoituksestanne. En sitä oho-
toivonutkaan, että niin pian saisii. Sinut
nähti — kaksi kuukautekka vasta on kulu-
nut — Tuskin Isä oisi laskenutkaan.
Varmaan siis onkin paras, että kaunis-
ti pysymme kukin kotonamme pääsiäis-
sen aikana. . . . Saammehan ajatella toi-
siamme. . . . Kiitos, kiitos vaan! — —

En odota tä tuota runorukkaa. Kuu-
lehan nyt, kulttani, kuinka sen laita on.
Niinkuin tiedät, en ollutkaan ole mitään
runoilija „et professo“ — joskus niitä
seppitellen, kuu tuntuu tulee, kuviksieni

Oskari ja muuta. — Terveiset Lemmille ja Leikkijille. Ajattelen Järjest. Kirjoit.
 Terveiset Lemmille ja Leikkijille. Kuu kukaan on kirjjeeni saanut?

vaan. No, nytkin jo ennen joulua olen lu-
vanut laittaa Sinulle runon ja musiikin
siihen, ja Tiukos lupaus on midessäni py-
rinyt! Oikein olen hävennyt välistä, että
mitähän sinä ajitteletkaan, kun ei taota kum-
maa näy. Ja niin ne päivät on vierineet,
ilman että tuuli on tullut, ja oikein olen
itseäni raukaksi tuntenut... Silloinpa eräinä
iltana, kun muut jo makasivat, arvelin,
että nyt sitä kehoitellaan. Istuin tuolii-
le tuumimaan. Mielikuvitus herää. Kuva
toisen perästä kiertä ohii. Kooka se oikea
...? odotan ja odotan. Niin jo rupee vä-
syttämään. Eihän tästä nyt mitään tule.
Tane maata. Nuku pois, yö neuvoa.....
Ja lausui saukuyyni ja nukuin koko asiaa
päälle..... Samulta herään. Mikä? Kot-
vissani soi sävel ja tahtomatta sanat vie-
xi huulilta:

Kesä-dän kaunis on,
jo päivyt laskee maille.
Paimenpuika huoleton
Käy lepoon kumosen alle.
Terve hän soittamaan

Ohimain, ohimain, on kamm. Samu rakastaa! Mispitäs taas Repuisen?

Nyt rupee hamarasti,
Lurustaus laulmaan
Ja iloit' elämässä.

Lentu heinä kuulemaan
Sen soiton selavuuksi,
Vennon sävel maailmaan
Sen sielu saapi muuttua.

"Paimenpoika olen vaan,
Mi kujan salomailta;
Kotoa ei ollenkaan,
Ma elän linnun kailta"

Tämähan on kirjoitettava muistiin. "Grip, annas,
ja mulle tuo notes laatikosta ja kynä . . ."
ja sitten paperille sanat! . . . Niin ja täytyy
nousta ja runo jää kekse! — —

Kyllähän se sille loppuun jätettiin, sen paimenpojan laulu, vaan kummaksi se tuli.

Eikä sitä vielä ole korjata osannut. . . .

Naurahan nyt makesti Pekka parallet
Vaan rakasta kumminkin . . . Teethän sen?

On tämäkin yksi runofragmentti:

Kärleksmätt, kärlekslycka,
Hvitken bjuvan underlig!
Inga ord förmå uttrycka,
Hvad jag döjer djupt i mig.

Kärlekslycka, kärleksmätt,
Ljuva kändor i mitt bröst.
Äck, nu blapper ej mitt hjärta,
Äck hur darrar ej min röst!

Semmoinen runoilija se on, sekin kyllä sellasi.

Enkän tku "kustaan" pöytäkirjan ote i "Lano, kullu, että olen kovan, kerrin muuttaminen"